

Csend van.

Még érződik a hypo szag a tegnapi esti takarításból. A gyerekkoromat juttatja eszembe, amikor az óvodába belépve ez fogadott. Beégett az orromba. És a „szag-émlékkel” együtt felsejlik a kedves takarítónéni alakja is, akinek bütykös nagylábujjai kikandikáltak az orrnélküli, fűzős lábszárcipőből, miként kedvesen üdvözölt az ajtóban.

Ahogy haladok tovább az irodám felé, azon töprengek, otthon a mesterek mit csinálhatnak a lakásban.

Mert, hát reggel, ahogy kipakolták az iqos-okat a konyhapultra, úgy képzelem, hogy azóta a konyha asztalon verik a blattot, miközben tekergetik a „kérdések” kupakjait, a meló meg nem halad.

Pedig nem sok minden, csak egy zuhanykabin beépítése lenne, némi burkolással. De már szégyelltem magamat a burkoló, a vizes, és mindenki miatt, hogy milyen trehány munkát végeztek előttük. Én meg, anno azt hittem, milyen jó szakembereket sikerült kerítenem. Itt nincs összezárás, mint az orvosoknál szokás... Itt szid mindenki, mindenkit is. De, hát tudjuk minden mester a maga szakterületének doyen-je.

Próbálok elhessegetni a rossz gondolatokat. Ezzel a teherrel a vállamon odalépek a hivatalnok legjobb barátjához, a szarvasi kávéfőzőhöz. A műanyag tető már kicsit nyiszorogva csavarodik le, a fűtőszála kicsit égett szagú, de benne még sosem csalódtam. Egyhangúan állok, és várom, hogy a kicsit savanykás, zaccos kávé lefőjön, abba a csodálatos üveg kiöntőbe, amelyen a reggeli beszűrődő napfény hetykén végig siklik, megmutatva a vízkőlerakódásokat.

A kávé szagára, már, mint Mória bányáiból feltörő orkok sorakoznak a kollégák. Nem is tudom, honnan kerültek elő? A repedésekből, az ügyiratokból, a fénymásolókból?

Az irodákon, majd a folyosón végig illanó, olcsó kávé szaga, a „kész-a-kávé-receptorokat” stimulálja, átfutnak a test idegpályáin, mintha rájuk adnánk a delejt.

Nem baj, ha ettől hatékony lesz a munkavégzés! Gondolom én... De, akkor ide inkább egy kád kéne, ez a nyamvadt kiöntőnyi kevés lesz.

Elkezdődik a nap, talán olyan ez, mikor várjuk az olimpia nyitónapján, hogy fellobbanjon a láng. Aztán magunkénak érezzük, pedig helyettünk csinálta más. De az, úgy jobb...

Ekkor elindul a panaszáradat...

„Jajj, képzeld tegnap a gyerek hármast hozott matematikából!”

„Az a mihaszna férjem nem vitte ki este a szemetet!”

„Panasz volt a Zsoltikára, hogy az óvodában csúnyán beszélt, pedig nekem elhiheted b...ki, mi otthon sosem!”

Már zsong a fejem, tele van felesleges input anyaggal. Rendszerezem. Már, ha ezeket lehet.

Udvariásan megköszönöm a kávé, aztán sebes léptekkel az irodám felé tartok. Menet közben a hónom alá csapom az ügyiratokat. Na, nézzük miből élünk ma!

Miközben olvasom megcsörren a telefonom. A „Vizes” Anti az.

„Ajajj!” - gondoltam magamban, ez a vetőkártya szerint nem jelent jót.

„Halló!” – mondom bártortalanul.

„Szeva, Főnök! Azt akarom mondani, hogy amúgy minden faintos, csak van egy kis gond...”

„Antika, mondtam már, hogy Főnök, az indiánoknál, meg a vasútállomáson van!”

„Ja, tényleg, bocs, Főnök!”

„A lényegét!” – mondom némi ingerültséggel a hangomban, és jobb kézzel már nyúlok is a fejfájás csillapítóért.

Megbeszéljük, lerakom. A vérnyomásom fent van az egekben. Nem kellett volna a kávé!

Folytatom az ügyiratok feldolgozását. Kopognak.

„Hát, ezt nem hiszem el!” – dűnnyögök magamban.

„Tessék!” – szólok udvariasan.

Belép egy kolléga és tördeli az ujjait. Rosszat sejtek...

„Jött egy közérdekű bejelentés” – kezd bele a mondatba.

„Tárgya?” – kérdezem, katonás ridegséggel.

„Piásan dolgoznak egy műhelyben.” – hangzik a válasz.

„Akkor a „kommandó” azonnal induljon a szondával!” – adom ki az egyértelmű utasítást.

Folytatom, ahol abbahagytam. Olvasom a szöveget, de azon veszem észre magam, hogy „nyúlik” a kezem. Ekkor felpattintom az ornyergemre az „ezeöccá” forintos olvasó szemüvegemet, amit még a „Kínai” Laci szatócs boltjában vettem. Igen, ő már magyar. Hamisíthatatlanul a miénk.

Most hordhatom, hisz nem látja senki.

„Én jól látok!” – nyugtatom magamat. Ez hiúsági kérdés. Nem vagyok még öreg.

A minap, a születésnapom alkalmából felköszöntött a családom és a barátaim is. Az egyik gyerekkori barátom kedvességéből, talán, mert bókolni akart odavetette nekem:

„Isten éltesen, Tesó! Höhö, amúgy már neked is a B oldal forog! De azon vannak a rosszabb számok!”

Ezt a mondatot egy harsány kacajjal zárta, és a „rossz” szó egy kevésbé cizellált formában hagyta el a száját.

Erre az én reakcióm sem volt éppen egy lánynevelde falai közé való...

Tényleg, igaza van! Már több van mögöttem, mint amennyi előttem. De, ki tudja, Isten útjai kifürkészhetetlenek!

Ismét megcsörren a telefonom. Bevallom, kissé összeszorul a gyomrom. Lehet, hogy megint a „Vizes” Anti az?

Nem. A „kommandósok” a helyszínről hívnak, és tájékoztatnak a rajtaütés eredményéről.

„Na, volt bennük, tényleg?” – kérdeztem érdeklődve.

„Áh, nem sok két ezrelék” – hangzik a szarkasztikus válasz.

A protokoll megvolt: eltiltás, bírság, jegyzőkönyv, vissza a bázisra.

Mire átrágom magamat az ügyiratokon, felnézek az órára.

„Fél öt?! Az, hogy lehet?!” – hitetlenkedem, ráncolt homlokkal.

Ilyenkor az épület olyan gyorsan ürül ki, mintha egy tűzriadót próbáltattak volna el a bent lévőkkel.

Csend van.

Nem zakatolnak a nyomtatók, a fénymásolók, a szkennerek. Mindenki tolakszik a forgalomban, a buszon, hogy elhozza a csemetét az óvodából, iskolából. Lehull az álarc mindenkiről, kijön az igazi énje.

Én is odaérek a kisebbik gyerek iskolájához, parkolni nehezen tudok. Az udvaron várok türelmesen. Eközben hallgatom, az egyik anyuka monológját, hogy milyen paraszt volt ma vele az étteremben a pincér, a másik rákontráz, neki meg a körmös, elrontotta a géllakkját.

Ezek is problémák.

Megjön a gyermek. Boldog. Akkor én is. Hazamegyünk, várakozásokkal telve lépek a fürdőszobába. Vajon a „Vizes” Antiék mit alkottak? Nem várja az ember, hogy a sixtusi kápolna freskóit lássa viszont, csak egy funkcionális fürdőszobát. Tökéletes minden. Olyan, ahogyan megbeszéltük.

Csend van. Reggelig, legalábbis biztosan...